

ISKOLAI KÖZÖSSÉGI SZOLGÁLAT

**DUNAÚJVÁROSI SZÉCHENYI ISTVÁN GIMNÁZIUM
OM: 030180**

BESZÁMOLÓ 2016-2019

Acél Dorka 11.A

2019. 06.05.

Mikor 2016 szeptemberében „betettem a lábam” a Széchenyi István Gimnáziumba, elképzelésem se volt mi fog rám várni. Gimnáziumi éveim előtt még nem hallottam a közösségi órákról. Kilencedik évem szeptemberében iskolám igazgatóhelyettes asszonya, Dr. Szücsné Harkó Enikő egy délután keretein belül ismertette velünk, mi is az a közösségi szolgálat, hány órát kell teljesíteni stb.

Számomra a közösségi munka sosem volt idegen, már általános iskolában is sokat serénykedtem efféle területeken, így mondhatni, kifejezetten örültem a „feladatunknak”. Ez alatt a három év alatt, amit az iskolában töltöttem a közösségi munkák számos fajtáját megismertem. Tagja vagyok az iskolai kórusnak, a diákönkormányzatnak, ehhez kötődően is sok szolgálati lehetőség kínálta magát, számos verseny lebonyolításában részt vettem, az iskolai programok, ünnepek megszervezése is a tevékenységeim közé sorolható, és természetesen ezekhez mind kötődött szolgálati lehetőség is. Most pedig ejtenék egy-két szót azokról a közösségi területekről, amelyek az évek alatt a szívemhez nőttek.

AZ ISKOLAI DIÁKÖNKORMÁNYZAT TEVÉKENYSÉGÉHEZ KÖTHETŐ SZOLGÁLAT

Kilencedikesként egy testnevelés órán a tanárunk – Balogh Dávid tanár úr, aki mellesleg iskolánk diákönkormányzatának patronáló tanára – ismertette velünk a diákönkormányzat lehetőségeit. Egyből megtetszett az ötlet, hogy diáktársaimat tudnám képviselni, és segíteni nekik, így nem is volt kérdés, hogy jelentkezem. Szerencsémre, nem csak az osztályom képviselője lettem, hanem megválasztottak az iskolának annak az öttagú diákcsoportjába, akik az iskolai „diákönkormányzatot viszik a hátukon”. Innentől kezdve szerves része lettem az iskola pezsgő életének. Feladataim közé csöppent a karácsonyi ünnepek megszervezése, a szalagavató lebonyolítása, a ballagás és még sorolhatnám. De természetesen a legnagyobb kihívás az augusztusi gólyatábor megszervezése volt. Könnyek, fáradtság s sok stressz vezetett a végkifejlethez, de az élményt soha el nem cserélném senkivel. Látni a leendő kilencedikesek arcán az örömet és elégedettséget, nos az mindenért kárpótolt.

Tizenegyedik évemben azonban feljebb léptem egy lépcsőfokot. Hatalmas öröömre szolgált, hogy idén én lehetek a diákönkormányzat elnöke. Nem fér hozzá kétség, nem könnyű feladat, és olykor fölöttébb fárasztó, de sosem lehetek elég hálás ezért a tiszteletbeli szerepért. Nem tudom, pontosan ki olvassa el ezt a beszámolót, de ha bármelyik tanárom kezébe akad, innen is szeretném megköszönni a remek lehetőséget. Elnökként még nehezebb számomra, hogy sajnos

jövőre már más vesz át a stafétát, jönnek a fiatalabbak. Köszönöm az iskolámnak, hogy ilyen csodálatos közösségi feladatot adtak a kezembe!

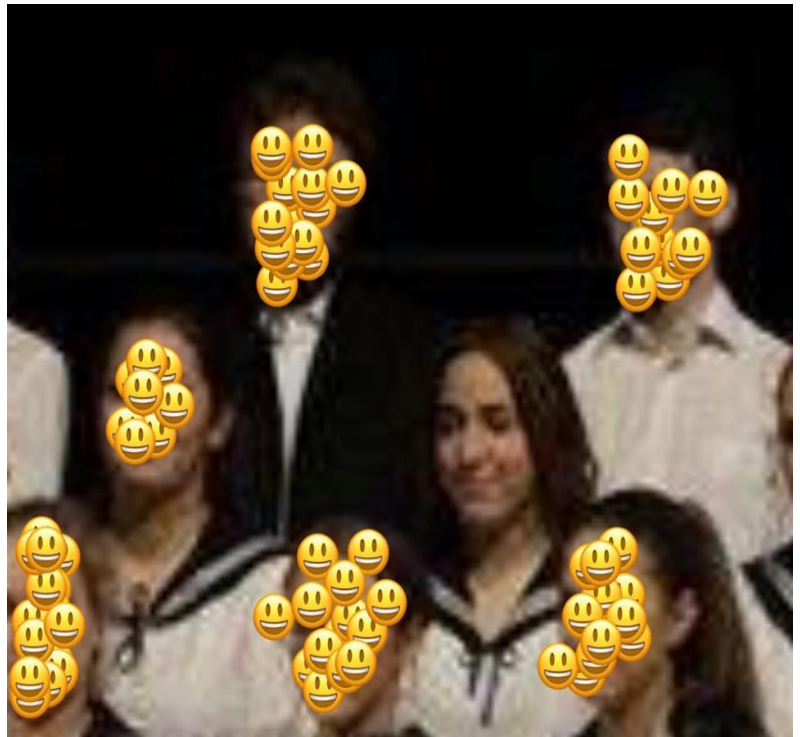
Tehát ebből a feladatkörömből fakadóan szolgálati lehetőséget szerveztem, ezáltal jómagam is tevékenyen részt vállaltam ennek az iskolámért végzett tevékenységnek.

A KÓRUS ÉLETÉHEZ KÖTHETŐ KÖZÖSSÉGI SZOLGÁLAT

Általános iskolában ének-zenei tagozatra jártam, így nem is volt kérdés, hogy gimnáziumi éveim alatt folytatom a zenélést. Kilencedikben csatlakoztam az iskolai vegyeskarhoz. A vezetőnk, Pocsai Mária tanárnő, aki munkájával és személyiségével nagyon a szívembe lopta

magát. Már az első kóruspróbákon érződött, hogy ez egy remek közösség, ahova érdemes tartozni. A próbák korántsem megterhelőek, inkább kellemesek, jó hangulatúak. A kórus adta lehetőségek korlátlanok. Rengeteg fellépésre jutottunk el, mely már önmagában fantasztikus, de az, hogy új embereket ismerhettünk meg, valamint még nem látott helyekre mehettünk el, minden képzeletet felülmúl. Ehhez kötődően a következő szolgálati lehetőségeket emelem ki: Szívemben sokáig fogom őrizni a karácsonyi ünnepeken való éneklést és a kötődő közösségi tevékenységet. A megajándékozás megszervezését, a teafelhasználást, az érzékenyítést, ami ehhez az ünnephez kötődik. A szalagavatón való szereplést, a dallal való búcsúzást a tizenkettedikesektől a ballagáson. Ezek kulturális élmények, de mindig fűződött hozzá valami közösségi feladatvállalás. Pl. fontos megemlíteni, hogy olyan hátrányos helyzetű emberekkel is zenélhettem együtt, akik egytől-egyig rendkívül tehetségesek és szorgalmasak. Kiemelném a budapesti Parafónia Zenekart, valamint a dunaújvárosi Jószolgálati Otthon lakóit, akik

fáradtságot nem ismerve, és töretlen lelkesedéssel daloltak velünk az évek során. Úgy érzem élményt adtunk és élményt kaptunk.

Véleményem szerint a közösségi szolgálati órák teljesítése nem egy kötelező rossz, hanem igenis hasznos feladat egy diák életében. Megtanít bennünket felelősséget vállalni, kicsit küzdeni is. Számomra még nagy kérdés, hova is megyek továbbtanulni, habár már itt lenne az ideje hogy tudjam. Egy biztos. A diákönkormányzatban eltöltött éveim alatt arra a következtetésre jutottam, hogy számomra nem való a monoton, egyhelyben ülő munka, hanem

sokkal inkább szeretem a pezsgést, a szervezést, ha kreatívnak és találékonyak kell lenni. Úgy gondolom valamilyen szinten érzékenyebbé váltam iskolám és diáktársaim helyzetéért. Megtanultam milyen fontos, és milyen jó egy közösséghez tartozni, egy jó ügyet nemes értelemben szolgálni. Megtanultam, hogyha közösen állunk neki valaminek, sokkal több oldalról tudjuk megközelíteni a dolgokat, és sokkal eredményesebbek lehetünk. Remélem a közösségi szolgálati órák másokban is hasonló érzéseket keltettek.

Dunaújváros, 2019. 06.05.